

Bøllernes Ofre, end de Herrer have. Hele Spørgsmaalet er kun dette: Hvad frygter den professionelle Voldsmand mest, enten den langvarige Frihedsberøvelse i Forbindelse med effektivt Tvangsarbejde eller 27 Slag paa Bagdelen med et Instrument, som dertil maatte blive bestemt? Jeg henholder mig til en hel Række Udtalelser af ansete, kompetente Mænd, ikke teoretiske Kriminalister, men Mænd, der have haft praktisk med Bøllerne at gøre i højere Grad end samtlige Medlemmer af dette Ting, f. Eks. Fængselsinspektør Grundtvig, der har udtalt offentlig den bestemte Mening, at er der noget, den professionelle Voldsmand nærer Frygt for, er det netop den langvarige Frihedsberøvelse i Forbindelse med Tvangsarbejde, medens de i mange Tilfælde i Virkeligheden blæse ad en Pryglestraf som den, der her er foreslaaet. Altsaa, det er vor Mening, og jeg haaber, det skal vise sig af de Ændringsforslag, der maatte fremkomme fra de ærede Medlemmers Side, som allerede i Udvalget stode imod Pryglestraffen. Det er aldeles ikke Meningen at tage blødt paa Bøllerne, det er Meningen at tugte og ave dem, som den højtærede Minister har sagt, men at tugte og ave dem med de rette Midler, og jeg protesterer paa det bestemteste imod, at man skulde kunne sige, at Forsøget med, hvad langvarig Frihedsberøvelse i Forbindelse med Tvangsarbejde kan udrette, skulde være gennemført til Bunds, saa at man er berettiget til at sige: Det har intet hjulpet, vi maa gribe til en ny Straf, til ny skarper Midler. Nej, det er i Virkeligheden slet ikke gennemført saa strengt og skarpt, som det kan gennemføres. Vi have Sveriges Forbillede for os, hvor man har meget længere Frihedsstraffe med langt mere effektivt Tvangsarbejde end her. Den samme Vej kunne og bør vi gaa. Det blev fremstillet, som om den Tanke, jeg udkastede, at man over for de professionelle Voldsmænd, som gentagne Gange domfældes, paa hvem intet havde hjulpet, og som viste sig fuldkommen uforbederlige, skulde anvende en Art Deportation, var en løjerlig Ide, som en Falliterklæring for Samfundet saaledes at sætte dem over paa en Ø. Og der blev spurgt, hvad man saa skulde gøre med dem der. Min Mening med at nævne en Ø som et passende Deportationssted var kun at nævne et sikkert Sted, hvorfra Forbryderne vanskelig kunne undvige, og at fremhæve, at man ved en saadan afsondret Straffekoloni, om man vil, bedre kunde gennemføre Arbejde uden Døre, Landbrugsarbejde for de

skikkeligere af dem. For de uskikkeligste af dem maatte man vel vedblivende have Tvangsarbejde inden Døre. Men Tvangsarbejde skulde de alle udføre hver efter sin Evne og sin Natur, det Arbejde, som passede bedst for dem og bedst egnede sig til at ave og forbedre dem. Jeg har ikke tænkt mig en Ø i vore Farvande, hvor Bøllerne skulde gaa omkring ligesom Harer og Kaniner og nyde Friluftslivet, paa ingen Maade. Jeg har tænkt mig en Tvangsarbejdsanstalt indrettet saavel til Friluftsarbejde som til Arbejde i lukket Rum, og hvor de vare saaledes anbragte, at det ikke vilde være let for dem eller saa godt som umuligt for dem, der vare indlemmede deri, at absentere sig derfra.

Jeg finder ingen Anledning til at tage et Ord tilbage af, hvad jeg har sagt om det modbydelige og oprørende, det er for Nutidens Mennesker at tænke sig Pryglestraf anvendt paa Mænd op til 55 Aars Alderen. Jeg tror ogsaa, at denne rent umiddelbare Modbydelighed ved Tanken om at vende tilbage til denne barbariske Straffemaade for voksne Mænd til syvende og sidst maaske er den stærkeste bærende Kraft i Modstanden mod dette Lovforslag. Men jeg har ikke det mindste imod at følge de ærede Medlemmer og specielt den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ind paa det Omraade, hvor de ville have Kampen udfægtet, helt bortset altsaa fra alle de Forestillinger, som vi Nutidsmennesker nu en Gang have om den Art Ting, og som sikkert ogsaa alle Tilhængere af Pryglestraffen have, saa at de allerfleste af dem vistnok med dyb Overvindelse gaa til denne Straf. Jeg skal følge dem paa det Omraade, hvor de ville have Kampen udfægtet og spørge: Kan det da nytte? Der vil jeg atter anføre den Mand, hvis Vidnesbyrd jeg nævnede før, Inspektør Grundtvig. Paa Mødet i Efteraaret begyndte han sin Tale med at sige: Mig ere alle Staffeteorier eins Bier, for saa vidt maa man gerne kalde mig en Tilhænger af Afskrækkelsesteorien, og jeg gaar med paa Pryglestraffen, hvis jeg tror, den kan hjælpe. Han tog altsaa Spørgsmaalet om Straf som et udelukkende praktisk Spørgsmaal, for saa vidt uden Hensyn til Humanitetsfølelsen og uden Hensyn til hævndvundne Straffeteorier, og hele hans Tale var en Undersøgelse af, hvorvidt det kunde hjælpe. Og han, som maaske nok er den Mand, der har størst Erfaring med Hensyn til det, der her særlig er Tale om, de professionelle københavnske Bøller, kom til det bestemte Resultat, som var vundet ved Er-